

A SZÍV JELLEME

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Krisztus Szeretete Egyház Budapest, 2018. október 7.

Mennyei Atyánk, itt állunk előtted, és meghajtjuk a szívünket, meghajtjuk a fejünket az Úr Jézusnak nevében, és hálát adunk Neked a lehetőségért, a nagy kegyelmedért, hogy itt lehetünk, és hogy szót hallhatunk a mai napon a te szádból. Drága Úr Jézus, nélküled semmik vagyunk, nem tudunk semmit elérni. Nélküled nem tudunk előre mozdulni, nem tudunk fejlődni, növekedni. Szükségünk van a jelenlétedre, a kenetetre a mai napon is. Kívánjuk és kérjük ezt tőled, drága Szent Szellem, hogy lehelj rá a mai napon erre az üzenetre, hogy valóban szellemből szellembe, hitből hitbe hangozzék el minden, hogy ne emberi eszmefuttatás legyen, hanem a te felkent, kenettel teljes Igéd hangozzon el, amely erővel teljes, ami dicsőséget hordoz. Ami betölti a szükségeket, és felnyitja a szemünket arra, hogy milyen hatalmas, milyen dicsőséges vagy! Felnyitja a szemünket arra, hogy van hova fejlődünk, és van hova növekedünk. Mert te vagy a példánk, te vagy az, akit követünk, és te vagy az, aki mindig mindenkor szent a szívünkben, és a szánkban. Örökkön örökké, Jézus nevében! Ámen!

Halleluja! Köszönöm a kegyeltséget Istennek, hogy itt állhatok újra előttetek, és szólhatom Isten Igéjét. Egy viszonylag hosszú bevezetővel szerettem volna kezdeni, de a bevezetőnek a bevezetője az alapigénk lesz, amit szeretném, ha kivetítenénk, ez pedig a Máté evangélium 5,48. Amit most a Bővített fordítás szerint szeretnék felolvasni. Így szól Isten Igéje:

Máté 5,48. Bővített fordítás

48. Ti is azért tökéletesekké lestek, /tökéletességre juttok, (ahogy mind értelemben, mind jellemben felnövekedtek a szellemi érettségre, aktívan beépítve az isteni értékrendeket a mindennapi életetekbe), miképpen a ti mennyei Atyátok is tökéletes.

Halleluja! Tudod, hogy hangzik ez a mi fordításunk szerint? Ismeritek ezt az Igét?

Máté 5,48.

48. Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.

Ezt az Igét így ismerjük. Most felolvasom még egyszer a bővítettet, mert erről lesz a mai napon szó.

Máté 5,48. Bővített fordítás

48. Ti is azért, tökéletesekké lestek, /tökéletességre juttok, (ahogy mind értelemben mind jellemben felnövekedtek a szellemi érettségre, aktívan beépítve az isteni értékrendeket a mindennapi életetekbe), miképpen a ti mennyei Atyátok is tökéletes.

Halleluja! Ha feltenném a kérdést, hogy hány ismerősöd van a családban, rokonságban, gyülekezetben, akiről nyugodt lelkiismerettel elmondhatod, hogy ez az Ige valóságban túlrad az életében? Hogy a keresztyéni értékrend az ő életében olyannyira túlcsoordul, hogy el lehet róla mondani, hogy egy igazi krisztusi jellem uralkodik benne? Sok-sok embert ismersz, aki ilyen körülötted? Nem nagyon. A kérdés fölmerült bennem és talán benned is most, hogy miért beszélek erről? De igazából nem az a kérdés, hogy miért van ez így? Közben Jézus mondja ezt, hogy ide el lehet jutni. Nem a tökéletességre, hogy te olyan tökéletes leszel, mint maga Isten, hanem arra, hogy a jelletedre, a tulajdonságaidra – ami megnyilvánul a külsőben is – a kívülálló azt mondja, hogy krisztusi jellem uralkodik benned. Azaz, felnövekedsz a szellemi érettségre, aktívan beépítve az isteni értékrendeket a mindennapi életedben. Ezen van a hangsúly, és erről szeretnék a mai napon beszélni, hogy beépítve a keresztyéni jellemet a mindennapi életetekbe.

Az elején szeretném leszögezni, hogy nem célom valamiféle szabály vagy lista állítása, hogy mi a helyes, mi a nem helyes, mihez tartsd magad, mihez ne tartsd magad. Illetve nem az emberi teljesítmény az, amire szeretném felhívni a figyelmedet. Nem nyomás alá akarlak helyezni, hogy te mindig jól viselkedjél, hanem megértetni veled, hogy a lényeg a krisztusi jellem kiábrázolódása benned. Hogyha ez megvan, ennek úgyis az lesz a következménye,

hogy a cselekedeteidben, a viselkedésedben, a viselkedésformádban, a megnyilvánulásaidban olyan leszel, mint maga Jézus. Ámen!

Nagyon figyeltek itt az elején, nagyon mély üzenet, én úgy hiszem, nagyon komoly üzenet, és ma is megvan a lehetőség arra, hogy ezt ne úgy értsd, mint ahogy ezt egyébként jó értelemben el lehet fogadni. Azt gondolod, hogy most valamelyikőtök ellen prédikálok, hogy valakit ki akarok itt emelni, és őrá vetítve mondom mindazt, amit mondok. Egyáltalán nem így van. Ez a téma engem hosszú hónapok óta foglalkoztat. Ezt az igeverset a Bővített fordításban megkaptam pár nappal ezelőtt, és nekem ez sokkal többet adott, mintsem reméltem tőle. Mert ez a Bővített fordítás nagyon jól elmondja a lényegét. A bevezetőt azért mondtam el, hogy igazán jól föl legyen vezetve ez az alkalom. Nem titok az, hogy mindannyian emberként társas lények vagyunk, és vannak kapcsolataink. Vannak kapcsolataink a rokonságunkban, az ismeretségi körünkben, a gyülekezetben, munkahelyünkön, az iskolában, baráti körben. Ha bárkit név szerint megemlítenék, aki esetleg közös ismerős, akkor azonnal az arca elébed ugrana, és tudnád, kiről van szó, de ezzel beugrana egy jellemvonása is, hogy csinos, jóképű, vagy ápolatlan, rosszul öltözött, vagy hirtelen haragú, vagy bármiféle tulajdonsága, amit te jellemzőnek mondasz rá, az is előjönne vele. Vagy egy békességgel teljes érzés jönne vele kapcsolatban, vagy lehet, hogy összeszorulna a gyomrod, mert tudod, hogy a jelleme nem az, ami igazán közel áll hozzád.

Kapcsolataink minősége nagyban függ attól, hogy hogyan viszonyulunk a másikkhoz, hogyan állunk hozzá a másikkhoz az alapján, ahogy ténylegesen megismertük őt, vagy az alapján, amilyennek Isten ismeri őt. Sokszor az előítéleteink és a tapasztalataink, a rossz tapasztalataink nem engedik, hogy jó kapcsolatba kerüljünk emberekkel, mert az illető lehet, hogy hazudott, becsapott, goromba volt, átvert, és megismertél egy bizonyos jellemvonást belőle, amely távol tart téged attól, hogy igazán komoly kapcsolatba kerülj vele. Ami érdekes, hogy felszólít minket a Biblia több helyen, hogy szeretetben járjunk. Ugye, ez senki előtt nem titok. Felszólít arra, hogy megbocsássunk, hosszútűrőek legyünk, és ellentétnek tűnhet, de az Ige határozottan felszólít arra is, hogy vannak bizonyos jellemű emberek, akiktől tartsd távol magad, mert a jó erkölcsöt megrontják a rossz társaságok.

Jézus mondta, hogy őrizzétek a farizeusok kovászatától, amely a képmutatás. Vannak emberek, akiknek egyszerűen nem jó a közelében lenni, és amúgy sem vonzódsz hozzájuk. Vannak emberek, akiknek jó a közelében lenni, mert mai divatos szóhasználatnál élve, olyan jó a kisugárzásuk. Olyan jó a jelenlétükben lenni, mert felemel a velük történő beszélgetés, mert érzik a törődést, érzik az őszinteséget, nem kell előttük megjátszanod magad. Nem kell előttük semmiféle álcát húznod magadra, lehetsz nyílt, és valóban kíváncsiak rád. Elfogadnak, és nincs megfelelési kényszered a jelenlétükben. Lehet, hogy nem sok ilyen ember van, akinek a jelenlétében így tudsz élni és létezni. Én úgy hiszem, hogy mindenkinek szüksége van pár olyan emberre, akivel igazán szoros mély barátságban van. Akivel meg tudja osztani a legmélyebb, legbensőbb érzéseit, gondolatait is. Azon túl, hogy persze Istennel nyíltak vagyunk, és őszintén elmondjuk az örömünket, bánatunkat. De Isten adott nekünk kapcsolatot, kapcsolatokat, kötelékeket, és van, amelyik szorosabb, van, amelyik természetéből fakadóan nem annyira közeli, nem annyira szoros. De miért van az, hogy vannak emberek, akikkel jó közelségben lenni, és vannak emberek, akiknek a jelenlétében nem nagyon szeretsz lenni? Van úgy, hogy bizonyos emberekkel, szolgálatokkal ugyan semmi baj sincs, minden rendben van velük, de mégsem érzed a kontaktot, a kapcsolatot. Egyszerűen azért, mert nem vagy velük szellemi értelemben összekapcsolva. De ha vesszük a gyülekezeti közösséget, ahova járunk mindannyian, itt is lehet, hogy vannak emberek, akikkel nagyon szívesen együtt vagy, és vannak, akiktől távol tartod magad, mert finoman szólva is furcsák. Felmerül a kérdés, hogy miért van ez így? Mitől válnak az emberek olyanokká, amilyenek? Mitől válnak az emberek olyan tisztelettudóvá, kedvessé, becsessé, nemes lelkűvé, adakozóvá? Mitől válnak

az emberek gonosz szívűvé, pletykássá, arrogánssá, felfuvalkodottá, büszkévé? Miért? Így születtek? Így születünk? Vagy ezt örököltük a génjeinkben a szüleinktől?

Talán ismered azt a kis tanmesét, amikor is egy vidéki kis falucskába elmegy a turista, és megkérdezi az idős bácsikát az utcán: Bácsika, itt született, ebben a faluban az a nagy ember? Az az XY nevű nagy ember? A bácsika megpödrí a bajsztát, és azt mondja: Nem, ebben a faluban csak csecsemők születtek! Mosolyra gerjeszt ez minket, de nagyon-nagyon mély igazság van benne, mert az emberek azért olyanok, mert olyanokká váltak. A jellem, ami jellemez téged és engem, az nem velünk született. Nem veled született. Az a nevelési és a tanulási folyamatnak az eredménye. Te is azért vagy olyan, amilyen, és a másik is azért olyan, amilyen, mert így tanulta. Így lett nevelve, és amikor választási lehetősége volt, hogy mit hogyan tegyen, azt választotta, hogy ez a jellem formálódott ki benne, és ezeknek a tulajdonságoknak a megnyilvánulásai váltak szokásává, és tudjuk, hogy a szokásoknak az összessége, teljessége, jellemez bennünket. A viselkedésünk kialakulása sok összetevős – és ez nem egy szociológiai okfejtés, nem pszichológia, bár ilyen jellegű egyetemen ezt tanítják, hanem tény. Gyermekkorunk, a neveltetésünk nagy részben befolyásolja azt, hogy milyen felnőtté válunk a természetes szinten. Az értékrendünk, a munkához vagy a szolgálathoz való hozzáállásunk, vagy például az idősekhez, vagy a gyermekekhez való hozzáállásunk nagyrészt abból is alakul ki, hogy milyen példát láttunk magunk előtt. Hogy mi az, ami kialakult bennünk, az azért is van, mert ezt láttuk a szüleinktől, nagyszüleinktől, ez volt a családban az elfogadott, ez volt a norma.

Tudom, hogy mindig van választás, de nem mondd nekem azt, hogy az előttem lévő példák semmilyen hatást nem gyakoroltak rád! A legnagyobb hatást sokszor az váltja ki belőlünk, amit látunk. Tudjuk, hogy a hit hallásból van, és a hited a hallás, az újra és újra hallás által kialakul, és fejlődik. De ismered a közhelynek számító nevelési alapmondatot, hogy gyermeket nevelni tanítással és példamutatással lehet. Mert hiába mondasz neki valamit százszor, ezerszer akár, ha te egészen mást csinálsz. Ha nem mutatod be neki azt, amit mondasz, akkor mit fog ő igazából csinálni? Mit fog követni? Azt fogja követni, amit lát, és nem pedig azt, amit hall.

A keresztény életünkben, a gyülekezetünkben ezt pontosan ugyanígy van. Nem véletlen szokták azt mondani, hogy a nyáj olyan, mint a pásztora. Nem akarom ezt lesarkosítani, de részben ez egy igazság, mert a vezetők példaképek. Még ha nem is nevezzük így őket, és nem is akar senki sem Jézus elé állni, hogy eltakarja, de attól még a gyülekezeti tag felnéz a vezetőre. Felnéz a pásztorra, és bizony, ha a pásztor határozott, következetes, fegyelemmel teljes, tartja a szavát, és lehetne sorolni a jó tulajdonságait, akkor a nyáj azt fogja normának tekinteni. Az lesz az alap értékrend, és nem akar attól eltérni. Ha viszont a vezető csélcsap, ide-oda ingadozó, és könnyen haragra gerjed, könnyen kezd káromkodni, akkor azt gondolja a gyülekezeti tag, hogy ha ő megteheti, akkor én is, akkor nekem is belefér. Nem mindig jut el a nyájtag elméjéhez és a szívéhez az, hogy van választás. Ezért néha jaj annak, aki itt áll ezen a helyen! Ne akarjatok sokan tanítók lenni, írja a Biblia, mert súlyosabb ítéletek leszen! Akármilyennek is tartod magad, akármilyen is a viselkedésed, akármilyen is a példa, amit láttál magad előtt, a felelősséget, hogy te milyen vagy, és hogy milyen a te jelleted, nem háríthatod át senkire! Mert ez a te felelősséged. Nem mondhatod azt, hogy ez az én temperamentumom, ez a hirtelen indulat benne van a véremben, ezt örököltam, mindenki ilyen a családban! Generációkra visszamenőleg mindenki így viselkedik, hirtelen indulatú, és ez a normális nálunk. Nem foghatod rá arra sem, hogy milyen géneket örököltél, és hogy nem volt jó példa előttem, mert mindig van választási lehetőséged.

Ha már pár mondatban, pár szóban feljött a gyermeknevelés, akkor hadd-mondjam el a saját magam véleményét egy bizonyos dologgal kapcsolatban, és ezt ítéld meg, hogy jó vagy nem jó. Nem mondom azt, hogy ez az Isten Igéje, ez az én meglátásom. Szokták mondani anyukák, apukák, hogy a gyermek rossz társaságba keveredett. Ismered ezt a kifejezést. Talán

sokan szenvedtetek, vagy szenvedtek is ez miatt, hogy a gyermek rossz társaságba keveredett. De én úgy gondolom, hogy ez nem úgy történik meg egy gyermek életében, hogy kívül van egy rossz társaság, és ő semmit nem tehet ellene, csak megy velük. Hanem azért keveredett bele abba a társaságba, mert ő azt választotta, hogy velük akar menni. Tehát nem csak úgy elvitte őt a hév, hanem nem biztos, hogy megtanították neki azt, hogy van jó, és van rossz, neked pedig tudnod kell választani. Amikor ott a lehetőség, hogy válasszál, akkor válaszd a jót! Nagy a nyomás, az elvárás, és a súly a fiatalokon a korosztályuk részéről, és bizony a tinédzserek nagyon szeretnek megfelelni a saját korosztályuknak. Az elvárt, vagy nem elvárt, az írott, vagy nem írott szabályoknak. Szeretnek hozzáidomulni ahhoz, ami körülöttük van. De a gyermeknevelés egyik fő szabálya, én úgy gondolom, hogy megtanítsad őt arra, hogy mi a jó, és mi a nem jó. Isten Igéje alapján természetesen. Hogy tudjon választani, hogy ez helyes, ez pedig nem helyes. Mert nem tudsz mindig ott állni mellette, és az ő jellemét nem akkor kell formálnod, amikor már 27 éves, és férjhez ment, vagy megnősült. Hanem akkor, amikor pár éves, 5-10 éves, tizenéves. Addig van lehetőség. Utána már nem nagyon fogja elfogadni tőled, amit mondasz neki.

Kiírtam magamnak a jellem szó jelentését a szótárból. Ez tulajdonképpen egy világi körbehatárolása ennek a kifejezésnek, de úgy gondolom, annyira összhangban van azzal, amit Isten Igéje mond, hogy szeretném ezt nektek felolvasni. Így szól a jellem kifejezésnek a szótári meghatározása: A személyiség magva, az egyénnek azok a viszonylag állandósult tulajdonságai, amelyek rányomják bélyegüket minden megnyilvánulásra, és kifejezik viszonyát a világhoz, a többi emberhez. A jellem meghatározza a cselekvést, a magatartást. Az ember jelleme szoros kapcsolatban van a világnézetével, és a jellemet nem az egyes tettek határozzák meg, hanem az ember általános életvitele, az egész élete.

Halleluja! Ezt tudom én erre mondani. Nem nagyon örvendeztek velem. Nem azért prédikálok erről a mai napon, hogy neked lelkiismeret furdalásod legyen, és emésszen, és magadban keressed azt, hogy mennyire nem vagy tökéletes. Nyugodj meg, nem vagy az! Én sem. Ez miatt nem kell, hogy büntudatod legyen, Isten is tudja. A mai alkalom nem erről szól, hanem arról, hogy hogyan lehet fejlődni? Hogyan lehet növekedni? Egyáltalán megvan-e benned a készség és a vágy arra, hogy változz a személyiségedben. Ahogy itt felolvastam, látjuk azt, hogy még a világ is tudja, hogy te, mint keresztény, nem az vagy csupán, amit itt mutatsz magadból itt a vasárnapi istentiszteleten, hanem az vagy te, ami az egész héten vagy otthon, a családban, a munkahelyeden, buszon, a metróon, a villamoson, vagy bárhol. Leginkább akkor, amikor nem lát téged senki. Mert szeretünk gyülekezetbe jönni úgy, mintha színházi előadásra jönnénk, hogy kihúzzam magam, és magamból a legjobbat, a legteljesebbet mutatom. Persze mutass magadból jót, de milyen jó is lenne, ha nem kellene azt erőltetni, mert alapjában véve ebben élnél, és ez a jellemed. Hogy nem kell megfeszülnöd, és nem kell képmutatónak lenned. Nagyon örvendeztem két héttel ezelőtt Tamás üzenetén, ami a képmutatásról szólt. Úgy gondolom, hogy igazán hiánypótló üzenet volt. Javaslom nektek, hallgassátok vissza sokszor! Nagyon jó kis üzenet. Halleluja!

Lehet, hogy valaki most kihúzza magát, hogy ó, hát én nem vagyok olyan, mint az a bizonyos vámszedő! Én ezt meg azt teszem. A pásztor ma nem nekem prédikál, hanem a mögöttem ülőnek! Vagy pedig az van benned, hogy hú, én nyomorult, szerencsétlen, valóban nagyon sok hiányosságom van, és semmire se vagyok jó! Mielőtt a lelkiismerettől vádoltatva elcsüggednél, hogy a te jellemed nem elég jó, hadd mondjam el neked, a Bibliában rengeteg emberről van szó, akik a jellemük szerint alkalmatlanok voltak arra, hogy Isten számára munkát végezzenek. De Isten mégis alkalmassá tette őket. Halleluja!

Ahogy az alkalom előtt beszéltünk arról itt, hogy ha nem érzed magad alkalmasnak, akkor alkalmas vagy. Beszéljünk egy pár mondatot arról, milyen jellemű embereket látunk a Bibliában. A Facebookról írtam ki, nem saját forrásból való:

„Gedeon bátortalan volt, Jónás elszaladt az Úr elől. Pál rossz értelemben volt buzgó farizeus, Márta aggodalmaskodó volt, Mirjam pletykás volt, Ráháb parázna volt, Dávid házasságtörő volt, Sára türelmetlen, Noé volt, hogy iszákos volt, Jákób csaló, Lázár pedig halott.”

Ennek ellenére látjuk, hogy Isten alkalmassá tette őket. Mindazokat, akiket elhívott. Te elhívottja vagy-e Istennek? Elhívottja vagy Istennek. Úgyhogy ha szeretnéd megfutni a futásodat, ha szeretnéd Isten legteljesebb áldásait, akkor ezzel összhangban, és ezzel teljesen összekapcsolódva, nyugodt lelkiismerettel ki merem jelenteni, hogy szükséges, hogy fejlődj a jellemedben, és fejleszd azt a belső embert, akiről az Efézus 4,24 ír: Amely teremtetett igazságban és valóságos szentségben! Mert egyszerűen te magad leszel az akadályja annak, hogy Isten áldásai kiteljesedjenek és beteljesedjenek benned és rajtad. Te magad leszel az akadályja. Nem a sátán, nem az ördög, nem a démoni horda, hanem te magad. De szükséges, hogy fejlődj a jellemedben, és ne haragudjatok, hogy most ezt mondom: mindegy, hogy hány éves vagy, hogy 8, 10, 20, 50, vagy 60, vagy 80 évesen ülsz itt – van hova fejlődnöd! Ámen! Azt is tudom, és ez a gyakorlati része, hogy egy fiatalabb embert könnyebben lehet nevelni, mint egy idősebbet, mármint aki a korban előbbre haladott. Az egyszerű példa erre az, amikor a fiatal fát akarod hajlítani, az elhajlik, mert rugalmas. Az idősebb már nagyon kemény, és eltörik inkább. Teljesen tisztában vagyok azzal, pásztortoltam jó néhány évet, hogy az idős emberekkel nem egyszerű. Volt, hogy gyülekezetben én voltam a legfiatalabb. Nem az, hogy nem fogadják el. Elfogadják, bólogatnak, rendben van, aztán utána minden úgy megy tovább, ahogy előtte is. De azt hiszem, az ember a szívében, a szellemében lehet fiatalos. Itt a makacs, berögzött szokásokat kellő alázattal mindenki képes kezelni saját magában. Nekem nem kell megfelelned! A másiknak sem. A melletted ülőnek sem. Mondhatnám azt, Istennek kell megfelelned, de saját magadhoz kell ezt viszonyítanod, sohasem máshoz.

Efézus 4,24. Bővített fordítás

24. És öltözzétek fel az új valótokat /új éneteket (az újjászületett és megújult természeteteket), amely Isten képmására teremtetett, (isteni fajta) megigazultságban és az igazság szentségében (olyan fajta életet élve, amely kifejezi a hálátokat Istennek az üdvösségetekért).

Halleluja! Nagyon gyenge volt a reakciótok. Kinek kell ezt megtenni? Imádkozz azért, hogy a pásztor dobja rád az új természetet? Óh, Uram, tégy engem jó emberré! A Biblia felszólít, hogy neked valamit fel kell öltözni. Amikor reggel fölkeltem az ágyból és megmosakodtam, de nem vettem volna fel ezt a ruhámat, akkor pizsamában jöttem volna ide, vagy még anélkül, és nagy nevetség tárgya lennék. A ruhát nem a feleségem adta rám, nem az anyukám. Nekem kellett ezt felöltözni, senki nem teszi meg ezt helyettem. Amíg kicsi a gyermeked, addig te felöltöztetted, de itt elvárható az, hogy 8, 10, 20 évesen önmaga fölöltözzön? Itt az Ige mondja neked, hogy öltözz fel valamit, mégpedig azt a krisztusi jellemet, ami benned van már. Ott van bent az újjászületett szellemedben. De külsőre fel kell húzni. Ne mondd nekem azt, hogy már megtettem egyszer! Ez egy élethosszig tartó folyamat. És öltözzétek fel a ti valótokat, új éneteket, az újjászületett, és megújult természeteteket, amely Isten képmására teremtetett, isteni fajta megigazultságban, és az igazság szentségében. Olyan fajta életet élve, amely kifejezi a hálátokat az Istennek az üdvösségetekért. Az Ige mond valamit nekünk arról, hogy valamilyenfajta életet kell élnünk. Tudom, el lehet itt nagyon könnyen menni a törvénykezés felé, hogy mit és hogyan kell, és mit szabad, és mit nem szabad. De nem erről szól az Ige, hanem arról a krisztusi jellemről, ami benned van. Amely benned van, ott el van ültetve.

A Filippi levél 1. fejezetben Pál apostol imádkozik, mintha a saját gyermekéért imádkozna, hogy még jobban és jobban bővüljétek. Az előbb már szó volt a gyermeknevelésről, meg mit szeretnél a gyermekednek. Alapjáraton mindenki azt szeretné, hogy a gyermeke egészséges, boldog legyen, és bizonyára szoktatok imádkozni, hogy jó előmenetele legyen az

iskolában, és jó munkahelye legyen. Jól fizető munkahely, és boldog legyen. Ámen! Ez nagyon jó, és ezt teheti bárki, és ez rendjén való, viszont van valami magasztosabb. Van valami teljesebb, van valami csodálatosabb. Ahogy Pál apostol imádkozott a gyülekezeti hívőkért, mint saját gyermekeiért. Ez, ahogy elolvassuk majd a Bővített fordításból is, nagyon szívbemarkoló. Bővítettet olvasom.

Filippi 1,9. Bővített fordítás

9. És ezt imádkozom, hogy a ti szeretetetek jobban és jobban bővülködjen (egyre mélyebb szinten megmutatkozhasson/ megnyilvánulhasson) valós ismeretben és gyakorlati bepillantásban /rálátásban, hogy megtanulhassátok felismerni és értékelni, mi a kiváló/ a legjobb (meghatározva, mi a legjobb és megkülönböztetve az erkölcsi/ morális különbségeket), és hogy legyetek tiszták és feddhetetlenek a Krisztus Jézus napjára. Azáltal, hogy olyan életet éltek tulajdonképpen, ami másokat a bűn útjáról elvezet, és hogy beteljesedjete/teljesek legyetek a megigazulás gyümölcsével, amely Jézus Krisztuson keresztül vezet, az Isten dicsőségére és tiszteletére/dicséretére, hogy ezáltal az Ő dicsősége megnyilvánuljon és felismerhetővé váljon (rajtatok keresztül).

Nem egy passzív dologról van szó. Te keresztény vagy, dicsőséges vagy, Isten dicsőségének kenete rajtad van, és mintha egy vödör lenne a fejedben, úgy jársz a világban, mert ebből senki semmit nem lát. Ez az Ige is azt mondja, hogy nekünk világítanunk kell, mint a gyertya lángja. Mint a hegyen épített város. Látnia kell mindenkinek körülöttünk. De az az ideális, ha látják rajtunk azt, hogy nem vagyunk állandóan bibliai Igékkel hadonászók. Látják a természetünkből. Látják a jellemünkből, hogy mi nem olyanok vagyunk, mint a világ, hanem kiábrázolódik bennünk a Krisztus.

Filippi 1,9. Bővített fordítás

9. És ezt imádkozom, hogy a ti szeretetetek jobban és jobban bővülködjen (egyre mélyebb szinten megmutatkozhasson/ megnyilvánulhasson) valós ismeretben és gyakorlati bepillantásban /rálátásban, hogy megtanulhassátok felismerni és értékelni, mi a kiváló/ a legjobb (meghatározva, mi a legjobb és megkülönböztetve az erkölcsi/ morális különbségeket), és hogy legyetek tiszták és feddhetetlenek a Krisztus Jézus napjára.

Ezért imádkozott Pál apostol, mint saját gyermekeiért, hogy képesek legyenek különbséget tenni erkölcsileg helyes és helytelen dolog között. Helyes, és nem elfogadható dolgok között. Nem azt imádkozta, hogy bárcsak a Tízparancsolatnak legalább az alapszabályait betartanák, hanem hogy ők belülről képesek legyenek arra, hogy felismerjék azt, hogy mi a jó és mi a rossz. Hogy képesek legyenek a Szellem közösségében tudni azt, hogy ez helyes, vagy nem helyes. Olvasom tovább.

Azáltal, hogy olyan életet éltek tulajdonképpen, ami másokat a bűn útjáról elvezet, és hogy beteljesedjete/teljesek legyetek a megigazulás gyümölcsével, amely Jézus Krisztuson keresztül vezet, az Isten dicsőségére és tiszteletére/dicséretére, hogy ezáltal az Ő dicsősége megnyilvánuljon és felismerhetővé váljon (rajtatok keresztül).

Akármennyire igyekeznék, akkor sem tudnám ennél szebben kifejezni magam, mint ahogy az Ige kifejezi, amit Pál imádkozott a gyülekezetért a Szent Szellem által. Az a Szellemnek a kívánsága, az magának Istennek a kívánsága, hogy te felöltözzél, felnővekedjél, éretté váljál, hogy ez által az Ő dicsősége megnyilvánuljon, és felismerhetővé váljon a te életedben. Hogy amikor bemész a munkahelyedre, akkor a káromkodók elnémulnak, mert tudják, hogy a te jelenlétben nincs káromkodás. Úgy, hogy te soha egy szót nem szóltál rájuk, hogy nem ám valami csúnya szó kijöjjön a szádból! Hanem hogy tudják, hogy te mit képviselsz. Tudják, hogy te az igazságot, a szeretetet, a békességet, a tisztességet, a jó modort képviseled. Ezek nem csupán ilyen hangzatos kifejezések, és szavak, hanem valóban ezt éled. Lehet, hogy a gyülekezetben ezt a képet mutatod magadról, de milyen vagy otthon, amikor egyedül vagy, vagy a családdal, vagy a gyermekeddel, vagy a szüleiddel? Lehetne sorolni. Itt jönne az a rész, hogy na, most büntudatot érzünk! Nem kell büntudatot érezni, nem azért mondom ezt,

hanem azért, hogy felébredjünk arra, hogy őszinteség nélkül nem lesz fejlődés. Ha te nem vagy őszinte magaddal, ha nem vagy hajlandó szembenézni a tükörben levő emberrel úgy, hogy ismered őt, akkor az érzelmeid fognak vezetni. Nem lesz egy szép és jó életed. Akkor kínlódás lesz, és azt fogod mondani, hogy ez miért nem működik nekem? Miért nem működik? Olyan szép tanításokat, üzeneteket hallottam innen, onnan, amonnan, és olyan jól működik ez mások életében, az enyémben miért nem? Rendszeresen kerülünk döntéshelyzetbe, ahol választanunk kell jó és rossz között. Jó és jobb között, vagy a jobb és a legjobb között. Ilyenkor a döntéseink és a választásaink a mi jellemünkből fakadnak. Azért döntünk úgy, és azért választjuk azt, mert ez fakad a jellemünkből, mert ez vált a szokásunkká, és az elmúlt éveknek a tendenciája az volt, hogy mi így viselkedtünk, és nem nagyon akartunk mást csinálni, hanem folytatjuk azt. Mert ez a könnyebb. Mindig ez a könnyebb. Az árral sodródni, és nem megfeszíteni a testet. Mindig ez a könnyebb. Ezért van az, hogy sok ember magatartása azért siralmas, mert hiányzik belőlük az a belső stabilizáló erő, amit nevezhetünk a szív jellemének. Ezért van az, hogy nagyon sok keresztény viselkedése borzasztó. Rájuk nézel, és nem mondanád meg róluk, hogy keresztények. Kicsit olyan ez, mint amikor szakmai dolgokról beszélgetek mérnök emberekkel, akik magas iskolákat végeztek, de ahogy beszélünk, és ahogy előadják magukat, azt se mondanám meg róla, hogy egy alap szakmunkás bizonyítványa van, mert annyira nem ért hozzá. Keresztényeknél hasonlóképpen hasogathatjuk az Igét jobbra, balra, és dobálózhatunk vele, de nem ezen múlik a lényeg, hanem hogy valóban éled is azt?

Most sem hallok sok halleluját! Nem akarom kiprovokálni belőletek a tapsot, meg azt, hogy hallelujáztok nekem. Nagyon örülök, hogy nagyon figyeltetek, és nagyon boldog vagyok, és szeretem azt, amikor meg tudom ragadni az emberek figyelmét. Nem szeretném ezt saját magamnak tulajdonítani. De tény, hogy tovább haladjunk az üzenetben, hogy sokan rossz döntéseket hoznak. Sokan vannak, akik rossz időben beszélnek, vagy rossz időben hallgatnak. Sokan vannak keresztények, akik könnyen sértődnek, duzzognak, hamar elmegy a kedvük, elkedvetlenednek. Nagyon hamar felfuvalkodnak, mert nem fejlődött ki a krisztusi identitásuk, és abban nem erősödtek meg, és úgy viselkednek, mint a gyerekek. Páran bólogattok, nem tudom, hogy miért? Felnőtt emberek, úgy viselkednek, mint a gyerekek. Úgy nyilvánulnak meg, úgy beszélnek, mint a gyerekek.

Sok keresztény nem következetes. Kiszámíthatatlanok. Nem lehet tudni, hogy milyen lábbal kelt fel, hogy hogyan szólj hozzá, mert vagy kicsattanó örömmel fogad, vagy ledorongol, és a földre tapos. Egyszerűen nem tudhatod, hogy éppen milyen hangulatban van. Nem egy állandó stabil személyiség, aki egy bizonyos mércét úgymond tud szinten tartani, és vannak olyanok, akiknek a magatartása a helyzet változásával változik. Ha jobbról fúj a szél, akkor erre hajlok, ha onnan fúj a szél, akkor arra hajlok. Ha hallom valakinek a véleményét valamiről, akkor egyetértek vele, mert meggyőzött engem. Utána ugyanarról a dologról valaki más véleményt mond, akkor azzal értek egyet, és rendben van. De nincs saját véleménye. Mindig mások befolyásolják az értékrendjét, és a véleményét. Mert nem stabil. Megbízhatatlan sokszor, sajnos ezt kell mondanom, tapasztalatból beszélek. Természetesen nem megragadva most a rossz stílusjegyeket.

Vannak igazán kiváló gyöngyszemei Istennek a Krisztus Testében. Halleluja! Nekik is fejlődniük kell, mint ahogy mindannyiunknak. De vannak emberek, akik megbízhatatlanok, és arra sem képesek, hogy önállóan döntéseket hozzanak. Pedig az életednek a felnőttégségi szintjét minősíti, kiábrázolja, hogy te milyen döntéseket hozol, hogyan hozol döntéseket? A hangulatod, tudod, könnyen elszáll. Isten Igéje az, ami megmarad. A szó elszáll, az írás marad, ha van közeledben egy papírdarab. Isten Igéje az, ami megmarad. A szó elszáll, az írás marad, ha van a közeledben egy papírdarab. Ismered ugye a régi reklámot? Ha mindig arra vársz, hogy valamilyen hangulatba kerülj, hogy valami történjen, akkor kiszolgáltatott az életed. Hogyha mindig arra vársz, hogy úgy érezd, hogy neked ezt tenned kell, hogy úgy

érezd, hogy ezt vagy azt kell csinálnod, akkor nem a hited, nem a bensőd, nem a meggyőződésed irányít, hanem az érzelmeid. A külsőségek. Bizony, ha Isten Igéjének vagy kiszolgáltatva, az az egyedüli, ami helyrerakja az érzéseidet. Semmi más nem fogja. Egy prédikáció talán tud segíteni, vagy egy tanítás vagy Ige valakin keresztül. De Isten Igéjének a személyes ismerete, és a Szent Szellemmel való személyes kapcsolat, és az, hogy aláveted magad Isten Igéjének, ez teszi helyre az érzelmeid. Ez így jó. Érzelmeinket sokszor érik támadások, és érnek minket vádak, szidalmak, van, amelyik jogos, van, amelyik hazugság, jogtalan. Amikor nagyon sok kellemetlen mondat, szó, kritika ér bennünket, akkor el tud menni a kedvünk sok mindentől. De egy erős jellemű embert ez nem mozdít ki. Egy gyenge jellemű ember elsorvad a kritikától. Hadd említsem meg itt, hogy amikor túlzott negatív módon beszélnek hozzád, az ugyanolyan káros lehet, mint amikor túlzottan elismerően szólnak rólad. Én mindkettőt nagyon-nagyon veszélyesnek tartom. Sőt, mindkettőt szeretem visszautasítani, mert borzasztó jellembeli változásokat hoz az egy ember életébe, hogyha kontroll nélkül, ellenőrzés nélkül túldicsérjük. A dicséret, az elismerés alapszükségletünk, és ez teljesen helyénvaló, de megvan ennek a bibliai módja. Nagyon örvendeztem a múlt héten, amikor az alkalom elején Pisti elismerte a háttérmunkások szolgálatát. A kamerásokét, a takarítókét, és lehetne sorolni. Örvendezett a szívem, mert nagyon kevés alkalommal történt meg, hogy azok a szolgálók, akik a háttérben dolgoznak, elismerést kapjanak. Ez helyénvaló, és rendben van.

Azonban amikor valakit túldicsérünk, akkor nem a helyes identitást építjük benne, hanem a büszkeséget és a felfuvalkodottságot segítjük elő benne. Mert nem mindig tudjuk, hogy az a másik hogyan tudja kezelni azt az elismerést. Tudjuk, hogyha az embert kritizálják, és rossz dolgokat mondanak rá, az egy veszélyes dolog, mert elmehet a kedve sok mindentől, még az élettől is. Az embert ez valóban kiszípolyozza, és nyomást gyakorol rá. Ez nagyon rossz, és ennek ellene kell állni! Ne engedjük, hogy mások véleménye irányítson bennünket! De ez igaz a pozitív véleményre is, hogy ne engedjük meg azt, hogy a túlzott dicséret elhomályosítsa a látásunkat és a józan gondolkodás módunkat, mert a jellemünkben kárt vallunk. Ezért én nem nagyon szeretem azt, amikor túlságosan dicsérnek. Ennek egyik oka az, hogy nincs is miért. Amikor valaki túlzásba viszi a dicsérésemet, akkor én szeretem leállítani és visszautasítani, mert ismerem annyira magam, hogy tudom, hogy ez nekem nem használ. Ezért én sem vagyok az a fajta, aki másokat túlzottan dicsér. Valamikor szükség van erre is, szükség van az elismerésre. Egy munkahelyen is meg kell becsülni az embereket, szóval, erkölcsileg, anyagilag, és lehetne sorolni, hogy milyen módjai vannak az elismerésnek. Szükség van, főleg gyermekkorban a bátorításra. De amikor a gyermeked valamit nem jól csinál, akkor nem bátorítod, hogy: Jól van, csináld csak ezt így tovább! Hanem elmondod neki azt, hogy ez így nem helyes, és ezt így ne csinálja. Vagy mindig dicséred őt? Mindig azt mondod neki, hogy: Na, jól van, tévesztettél, de hát gyerek vagy, persze! Nem, hanem elmondod, hogy ez a helyes, és az a helytelen. Valóban nagy igazság van abban, hogy ezt nem lehet egyszer elmondani, és kétszer sem elég, és háromszor sem elég, és tízszer sem elég. Néha az ember úgy érzi, hogy százszor és ezerszer sem elég elmondani valamit.

Gondolod, hogy egy gyülekezetben máshogy van ez? Gondolod, hogy te máshogy reagálsz? Neked is sokszor kell meghallgatnod bizonyos dolgokat, a helyes dolgokat látnod kell, hogy kialakuljon benned az a krisztusi jellem, amire maga Jézus hív fel. Ugye, ez felhívás keringőre. Tehát amikor erős a jellemünk, akkor a kritikára is, a túlzott dicséretre is tudunk megfelelő módon reagálni. Ez nem sorvaszt el bennünket, és nem esünk kétségbe. Ebből fakadóan nem fogjuk rá a problémáinkat az ördögre, mint ahogy sok keresztény, hogy. Ezért van ez a bajom, azért van az a bajom, mert így a sátán, úgy a sátán, és megdorgálom a sátánt, és nyolcszor megteszed ezt egy nap, és mégsem változik a helyzet. Mert a probléma nem a sátánnal van, hanem veled. Azzal, hogy a hústested uralkodik a szellemeden, és nem pedig fordítva. Pedig nem másra lenne szükség, csak arra, hogy eddzed az elmédet Isten Igéjével. Ezt nyugodtan veheted szó szerint, hogy az elmédet eddzed Isten Igéjével! Tudod azt, hogy a megújított elme

Isten Igéjén gondolkozik. Itt már le tudod ellenőrizni magad, hogy min és hol járnak a gondolataid egész nap. Ha valamilyen probléma, nehézség felmerül, akkor odáig fel lehet növekedni, hogy amikor valami nehézséghez érkezel, megkérdezed ilyenkor magadtól, hogy na, most mit mond Isten Igéje? Mit mond a Biblia? Mit tenne most Jézus? Mi az, amit nekem tennem kell? Ha így teszel, akkor nem esel depresszióba, nem esel büntudatba! Nem esel az önvádnak a csapdájába!

Egy nagyon fontos ponthoz érkeztünk most, mert a következő mondattal sok mindent össze lehet foglalni. Ahogy a gondolkodásmódod átalakul, ezzel együtt párhuzamosan az életmódod is átalakul. Addig az életmódod nem fog megváltozni, amíg a gondolkodásmódod nem változik meg. A kettő nagyon szoros összefüggésben van, kéz a kézben járnak. Nem fogsz másképpen viselkedni, csak akkor, ha másképpen gondolkodsz arról a dologról. Ezt kéri tőled Isten elsőként, miután újjászületted. Ez az első az újjászületésed után. Nem azt, hogy legyél nagy adakozó, nem azt, hogy minden vasárnap gyülekezetben legyél, és lehetne sorolni itt a pontokat. De itt a Biblia elsősorban nem ezt írja, hanem azt, hogy változzatok el a ti elméteknek megújulása által. Ennek a következménye lesz az, hogy te hűséges leszel, kitartó leszel, gyülekezetbe járó leszel, adakozó leszel, és a jellemedben kialakul mindaz, amiről a mai napon szó volt. Amikor megteszed azt, hogy az elmédet megújítod, gyakorlatilag csupán ezzel rengeteg ajtót becsuksz az ördög előtt, mert ahogy növekszel a gondolkodásmódodban, növekszik a szellemed, automatikusan nagyon sok problémát megold ez az életedben. A keresztények általánosan vett problémáinak 80-90%-a azonnal megoldódna, ha szellemi értelemben felnövekednének és éretté válnának, és nem gyerek módjára viselkednének. Halleluja!

Ha becsukod az ajtót az ördög előtt a gondolkodásmódoddal, akkor automatikusan ezzel fejlesztetted a krisztusi jellemedet. Mert lehet valamiről beszélni úgy, hogy: ezt ne csináljuk, azt ne csináljuk. De mit csináljunk helyette? Hát ezt: változz meg az elmédben, és ezáltal a krisztusi jellem formálódik ki benned. Ha ezt nem teszed meg, az ördög azon dolgozik, hogy minél több területet szerezzen meg az elmédben, minél több dolgot leuraljon az érzelmeidben. Tudj meg, hogy egyik legjobb védelmed a sátánnal szemben, ha a testedet az újjászületett szellemed alá veted, és uralkodsz felette. Nem a napi 18 órás ima az, ami a legjobb védelmed a sátánnal szemben. Nem beszélek az ima ellen, félre ne értse valaki! A keresztény életednek a fő rugója, az erő, a kenet az életedben az imaéletedből fakad. Tehát nem az ima ellen beszélek! De az a védelmed a sátánnal szemben, ha a szellemedet kivetítet a testedre, és a testedet alávetettségben tartod. Ha ezt megteszed, nem kell sokat foglalkoznod a sátánnal. Kicsit olyan helyzet ez, mint amikor becsukod az ajtót, és a betörő kívül marad. Mit tud neked ártani, ha kívül van? Kiabálhat, dobálhat, akármit csinálhat, de kívül van.

Tudjuk amúgy is, hogy a sátán egy legyőzött ellenség. Nem kell vele harcolnod, viszont van egy másik harc, amit nem úszol meg. Ez sokkal komolyabb, ez pedig a testeddel való harc. Ez néha fájdalmas. Nem a szó szoros értelmében, hogy ütnöd-verned kell, és meg kell aláznod, hanem ez egy elméleti folyamat sokszor, amikor érvényt kell szerezned mindannak, ami benned van. Mert a tested a szellemed ellen törekszik, a szellemed pedig a tested ellen. Működhet a Szent Szellem összes ajándéka az életedben, de ettől még lehetsz testi ember, akit az érzelmei irányítanak, és akit a teste és a lelki állapota vezérel. Akár pontosan ugyanolyan lehetsz, mint a korinthusi gyülekezetben levő hívők. Ők is ilyenek voltak. A Szent Szellem ajándékai megnyilvánultak közöttük, mégis az összes gyülekezet közül ők voltak azok, akik leginkább test szerint éltek. Az 1Korinthus 3-ban szinte panaszkodva, sírva írja nekik a levelet Pál apostol:

1Korinthus 3,1–3. Bővített fordítás

1. Mégis fitestvéreim, és nőtestvéreim nem szólhattam hozzátok, mint szellemi emberekhez, hanem csak mint világiakhoz, világi emberekhez. Akiken az emberi természet uralkodik, pusztán kisdetekhez a Krisztusban, az új életben.

Olyanokhoz, akik nyelveken imádkoztak, a szellemnek a megnyilvánulásai jelen vannak köztük, és úgy szólt hozzájuk Pál, mint egy világi emberekhez.

2. Tejjel táplálatlak titeket, nem szilárd eledellel, mivel még nem voltatok képesek befogadni azt. Még most sem vagytok rá képesek, és még mindezidáig sem vagytok rá képesek.

3. Még mindig világiak vagytok, közönséges, megszokott, átlagos impulzusok vezetnek, irányítanak, kontrollálnak titeket, a bűnös cselekedetek véghezvitele. Mert amíg még irigység, féltékenység, viszálykodás, és széthúzás van köztetek, vajon nem vagytok-e ellenére mindannak, ami a szellemi ember? És vajon nem közönséges emberként jártok-e, akit még nem változtatott meg a hit?

Döbbenet, nem? Pál apostol nagyon nyíltan, nagyon határozottan, nagyon keményen ezt így eléjük vágja. Ha magamból indulok ki, nekem nem lenne bátorságom így beszélni senkinek. De ő a Szellem által tette, és ebből látjuk Isten természetét is, hogy nem rejti a dolgokat a szőnyeg alá. Nem söpri be a problémákat és a jellembeli hiányosságokat, hogy: Jól van az ügy, majd felnősz egyszer! Hanem kerek perec megmondta ezt Pál a korinthusi gyülekezetnek: Világiak vagytok, testiek vagytok!

Valójában arra van szükségünk, hogy növekedjünk, és ne engedjünk bizonyos dolgoknak. Ne engedjünk az irigységnek, ne engedjünk a féltékenységnek, ne engedjünk a megosztásnak, ne engedjünk a viszálykodásnak, ne engedjünk a pletykálkodásnak, ne engedjünk az ítélkezésnek, ne engedjünk a kárhoztatásnak! Ezt ki fogja megtenni? Akár gyülekezeti szinten, akár itt, ebben a helyi gyülekezetben. A vezető? Nem, hanem te! Neked kell megtenned, hogy ne engedj ennek! Ne engedj ennek! Mert mi egy család vagyunk. Egy olyan közösség vagyunk, amit Isten hozott létre, Istentől születünk, egy felmenőnk van. Egy közös apukánk van. Mondhatnám, hogy egy vérből valók vagyunk. A Jézus vére csörgedezik az ereinkben. Testvérek vagyunk. Kinek a felelőssége az, hogy itt minden rendben menjen? Nagy felelőssége van a vezetőnek, de neked, mint gyülekezeti tagnak, neked nincs felelősséged? Dehogynem! Könnyebb a felelősséget eltolni, és eltolva a másokra fogni a dolgokat, hogy az ő hibája. Nem az én hibám, nem én tehetek róla! Különben is, megdorgállak sátán, a Jézus nevében! De neked kell levetköznöd az óembert, neked kell felöltöznöd az új embert, neked kell levetköznöd a keserűséget. Neked kell levetköznöd a zúgolódást. Neked kell felöltöznöd az új embert. Ez rád vonatkozik, ezt neked kell megtenned!

Tudd meg, hogy ez egy nagyon kemény munka, és véget nem érő folyamat! Nem fog ez úgy menni, hogy én most beszélek erről, és holnap már mindenki tökéletes, és a jövő héten már csodálatos, felnövekedett szellemi emberként jön ide vissza mindenki, aki ezt ma hallotta. Sőt ugrálva jönnek azok is, akik interneten hallgatnak, hogy: Jó, hogy ezt hallottuk, és mostantól tökéletesek vagyunk mi is, és ide akarunk jönni! Úgy gondolom, hogy ez időbe telik. El kell ültetni a magot az emberbe, és ezzel foglalkozni kell! Erről hallanod kell újra és újra és újra! Mint ahogy a szeretetben járásról. Rengeteg dolog van, amiről újra és újra hallani kell a hívőnek, hogy megerősödjön. Ezt hívja a Biblia megszentelődésnek. Nem tudom, hogy tudod-e, mit jelent a megszentelődés? Vagy a „szent” kifejezés? A legtöbb vallásos ember elképzelésében azt jelenti, hogy az tökéletes. Aki megszentelődött, az tökéletes. De a Biblia nem ír erről. Nem a tökéletességet nevezi a Biblia megszentelődésnek, hanem most egy keresztény bibliai lexikonból felolvasom neked, ami szebben tudja elmondani neked, mint ahogy én. Figyelj nagyon! Így hangzik a megszentelődés kifejezés szótári megfelelője: Ennek során valaki, vagy valami kizárólagosan, és teljesen Isten szférájába kerül, elkülönítetté, szentté lesz. Halleluja!

Amikor valaki megszentelődik, szentté lesz – Krisztusban szentek vagyunk, tudjuk ezt, de viselkedésünk megszentelődése egy folyamat –, ez arról szól, hogy egyre inkább elkülönítjük magunkat Isten számára. Nem csak azt a három órát különítjük el Isten számára, amíg ide jövünk a gyülekezetbe, meg hazamegyünk, hanem az egész életünknek minden területét. A

munkánkban, a házasságunkban, a családunkban, az otthoni főnyírásban. A ház körüli munkától kezdve mindenben átadod a teret és az életedet Jézusnak, mert Ő van a középpontban. Te el vagy különítve, el vagy különítve a világtól. Egy picit olyan ez, mint ahogy a múlt héten hallottuk a jó üzenetet a tizedről, hogy az ószövetségi Igében is az áll, hogy a tized az szentség, az Úrnak szent az. Az el van különítve, nem nyúlunk hozzá. Olyan, mint a bűnbeesés előtt az Éden kertjében az a bizonyos fa, amihez nem nyúlhattak hozzá. Mert az Isten azt mondta, hogy nem nyúlunk hozzá. A te életed is olyan elkülönített kell, hogy legyen, hogy az ördög, a kísértések, a nehézségek egyszerűen nem érnek hozzád, mert azokat elutasítod. Ez nem azért van, mert látsz magad előtt egy hosszú listát, hogy ezt szabad, azt meg nem szabad, hanem azért van, mert ez a te benső krisztusi jelmed. Ez belőled fakad, nem kívülről. Ez a nagy különbség a keresztyénség és a vallás között. Amíg a vallás arra tanít, arra bátorít, és arra presszionál, hogy te teljesítménykényszerben bizonyos dolgokat megtegyél, addig a valódi bibliai értelemben vett keresztyén hit arra bátorít, hogy kiabrázolódjon benned a krisztusi jellem, aminek úgylis az lesz a következménye, hogy jól, szépen, erkölcsösen fogsz viselkedni. Halleluja!

Milyen Jézus? Mert ugye az a cél, hogy váljunk olyanná, mint Jézus. De milyen Jézus? Hosszú hajú, szakállas, 180 cm magas? Nem erre gondolunk. Egyébként nincsen sok tanítás arról, hogyan tudják a hívők szentségben tartani a testüket. Nincsen sok tanítás arról sem, hogy a legnagyobb háború a keresztyén élet során a szellem és a test között folyik. Ha nincsen háború a testedben a szellemed ellen, ha semmiféle erőlködést, nehézséget nem okoz ez neked, és soha nem is okozott, akkor a tested teljes mértékben uralkodik feletted. Akkor talán nem is érted, miről beszélek. Mert ez egy háború. Ez egy harc. Egy kemény munka, amivel foglalkoznod kell. Pál apostol úgy írja, hogy naponta keresztre feszítem a testemet, és alávetésben tartom. Ezt nagyon szeretjük nem komolyan venni. Elég nekünk az, hogyha csak kívülről látszik az, hogy keresztyének vagyunk, csak a másoknak a szemében. Nem vesszük néha komolyan ezt. Ha nem hagyjuk nyitva az ajtókat a sátán előtt, akkor nem kell vele sokat foglalkoznunk.

Galata 5,16–17.

16. Mondom pedig, szellem szerint járjatok, így a testnek kívánságát nem fogjátok véghez vinni.

17. Mert a test a szellem ellen törekedik, a szellem pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.

Biztos voltál már te is úgy, hogy valami olyasmit tettél, amit igazából nem akartál a bensődben, de mégis megtetted, mert a tested indulata, a meg nem újított, meg nem váltott lelki világod, érzelmeid elsodortak téged, és nem igazán tudtál jó döntést hozni. Jézusnak nagyon-nagyon jó személyiségjegyei vannak. Most beszéljünk egy kicsit Őróla, mert ha valaki példa lehet előttünk, az Jézus személye. Beszéltünk arról az alkalom elején, hogy a vezető, aki előtted áll, bizonyos értelemben példa. De nem ő kell, hogy legyen a legfőbb példakép, mert ha lemásolod őt, akkor a hibáival együtt fogod lemásolni. Ezért tudnod kell, és tisztában kell lenned azzal, hogy Jézus a mérce. Ez nem kell, hogy elvegye a kedvedet attól, hogy most igazából belekezdjél-e ebbe, hanem inkább ösztönözzön téged arra, hogy ha ezt Ő mondta, hogy olyanná válunk, mint Ő, akkor olyanná válunk, mint Ő. Tudjuk Jézusról, hogy erős személyiség volt. Erős volt a jelleme. Az Ő tulajdonságainak az összessége volt az, hogy stabil ember volt. Nem tudjuk Jézusról elképzelni, hogy bármikor is elment volna a kedve bármitől is a nehézségek láttán, és azt mondta volna, hogy: Á, hagyjuk a csudába ezt az egészet, mert nem úgy történnek a dolgok, ahogy ezt szeretném! Őt is vádolták, gúnyolták, leköpték, túlmagasztalták, és mindenféle dolog előfordult vele, és sok minden megtörténik veled is, és velem is. De az Ő személyiségének a stabilitását az adta, hogy minden tulajdonságában kiabrázolódt az a jellem, amiről beszélünk. Ő a minta. Egy erős, határozott egyén volt, és ez az Ő belső tulajdonságai által volt. Nem azért volt ez, mert olyan sokan körülvették, és kívülről olyan sok bátorítást kapott. Kapott bátorítást, de kapott szidalmat is. De nem azért volt Ő erős. Nem volt makacs. Nem volt akaratos, hanem határozott volt. Én fölírtam tegnap vázaltszerűen néhány

tulajdonságát. Nem fontossági sorrendben, a teljesség igénye nélkül természetesen, mert holnap reggelig lehetne sorolni Jézus fő és jellemző tulajdonságait, és nem érünk a végére. De szeretnék vázaltszerűen pár dolgot előhozni, hogy lássuk azt, hogy milyen is volt Ő valójában.

Az első pont, amit felírtam, az *önuralom* volt Jézus életében, mert Ő tökéletesen uralkodott a teste felett, és ezáltal gyakorlatilag az egész élete felett. Tökéletesen uralta a szelleme által a külső embert. És ne mondd azt, hogy: Hát persze, Ő Isten Fia volt! Ő ugyanolyan testben, ugyanolyan érzelmekkel, lelkiállapottal jött el erre a földre, mint ahogy te. Ugyanolyan testben volt, mint te, meg én. Ő nem kívülállóként volt itt. Ha kívülállóként lett volna itt, akkor nem tudta volna elvégezni a munkát. Ő a testté lett Isten. Ő a megtestesülés. Ő az, aki hússá és vérré vált, emberként volt itt. Tudjuk az Igéből, a Filippi levélből, hogy isteni formájából kiüresítette magát, emberhez hasonlóvá lévén, és önmagát megalázta, és engedelmes volt a haláláig, a keresztfának haláláig. Ezt nagy-nagy önfegyelemmel vitte véghez. Nem olvassuk azt a Bibliában, hogy szokása volt felmenni a hegyre, de azon a bizonyos vasárnapon álmos volt, lusta volt, még egy picit inkább átfordult a másik oldalára. Ezt elképzelni sem tudjuk róla. Ez nem fér bele az Ő jellemébe. Ahogy mi Istenre gondolunk, Ő nem ilyen. Ő a tökéletes. De az Ő tökéletessége miben nyilvánult meg? Abban, hogy a saját belső elhatározásából irányította a cselekedeteit. Nem azért, mert külső nyomás nehezedett rá. Meg akarták tenni Őt királynak. Mert a zsidók olyan Messiást vártak, aki majd karddal legyőzi a római elnyomó birodalmat, ezért hát tegyük Jézust királlyá! Mondhatta volna, hogy: Hú de jó, pénz, hatalom, nők, minden van! Ehelyett a belső indíttatásból valami egészen mást csinált, mert nem az irányította a cselekedeteit. Tudta, hogy mit akar, és a Szent Szellem segítségével, kellő önfegyelemmel, a nehézségek ellenére is elérte a célját. Vagy nem így van? De így van! Kellő önfegyelemmel, a Szent Szellem segítségével a nehézségek ellenére is elérte a célját. Ki a példa, ha nem Ő?

A második pont, amit felírtam, a *következetesség* Jézus életében. Ő mindenkor tartotta magát egy bizonyos értékrendhez. Tudjuk, hogy zsidóként született, a törvény alatt született, és a törvénynek egyetlen pontját, betűjét, jottáját sem szegte meg. Tudjuk, hogy Ő volt az, aki betöltötte a törvényt, és nem lehetett megingatni. Amikor a szolgálatát kezdte – és ezt olyan természetesnek vesszük, olyan könnyen érthetőnek vesszük –, hogy felment a pusztába, a szárazságba, víz, és étel nélkül böjtölt, és végre megéhezett. Ugye, így írja az Ige? És jött a kísértés, de nem lehetett Őt megingatni. Nem akarok párhuzamot vonni Ő, és bármelyikünk között, hogy mi hány nap után adnánk be a derekunkat bizonyos kísértéseknek. Ez miből fakadt? Azért, mert Ő Isten volt? Nem, mert Ő ember volt, emberként volt itt, a földön. Ez az Ő személyiségéből, az Ő odaszánásából, az Ő eltökéltségéből, az Ő következetességéből fakadt. Hogy márpedig azt, amiért jöttem, azt elvégzem, és nem adom fel! Amikor jött a kísértő, akkor meg sem ingott. Nem vette fontolóra a vagyont, nem vette fontolóra az étel-kísértést, és nem vette fontolóra a hatalmat, hanem azonnal ellenállt, és tudta, mit kell mondani. Ellenállt a sátán mindenféle megkísértésére. Minden gondolata és érzése abból a hitből fakadt, ami erősebb volt minden egyes kísértésnél, minden egyes körülménynél. Egy erős jellem volt. Ki a példa, ha nem Ő? Nem ingadozott ide-oda. Szeretnél ilyenné válni, hogy nem ingadozol ide vagy oda? Ó, én soha nem leszek olyan, mint Jézus! Akkor miért mondta azt, hogy legyetek olyanok? Miért mondta azt? Miért van egy fal előttünk, hogy mi nem növekedhetünk fel a kiválóságra a jellemünkben, a természetünkben, a viselkedésünkben? Felnövekedhetsz, és ez rajtad múlik. Tőled függ. De ez nem a széles, könnyű út. Foglalkoznod kell saját magaddal, a testeddel, a gondolataiddal, a kívánságaiddal, és alávetésben kell tartanod magad.

A harmadik pont, amit felírtam magamnak, az *összhang*. Szavai és tettei mindig összhangban és harmóniában voltak egymással. Mindig! Ő mindig azt csinálta, amiről beszélt. Sohasem volt az, hogy mondott valamit, és valami másfélét csinált. Vagy elvárt volna valamit, és közben ő nem tette meg. Ez is az Ő jelleméből fakadt. Egy olyan vezető volt, aki megélte azt, amiről prédikált. Így van? Ki a példa, ha nem Ő? Viselkedése teljes mértékben kifejezi a belső embert, és a viselkedése teljes mértékben kifejezi azt, hogy ki ő valójában. Így van? Ahogy Jézus

beszélt, az teljes mértékben az volt, ami Ő maga valójában. Ezért volt számára furcsa, amikor Fülöp azt kérte tőle: Mutasd meg nekünk az Atyát! De hát Fülöp, ha láttál engem, ilyen az Isten! Az Atyát láttad. Se többet, se kevesebbet, se szélesebbet nem mutattam. A teljességet adtam belőle. Ilyen az Isten, mint ahogy látsz engem, és ahogy én viselkedem.

Nem játszotta meg magát. Nem volt képmutató, nem volt fennhéjázó. Nem szállt el az agya, amikor Őt királlyá akarták tenni. Önmagát adta, és jól érezte magát a bőrében. Azt sem hiszem, hogy ne lett volna saját magáról egy pozitív énképe, hogy egy divatos, mai szóhasználatú éljen. Volt neki egy pozitív énképe. Hitt abban, amit csinált. Volt kellő önbizalma, nem gondolta magát egy alávaló földigilisztának. Nem gondolta magát mindenkinél magasabbnak, amikor emberként volt itt. Pedig tudta, hogy Ő mindenkinél magasabb. Azoknak, akik próbálták a törvény betűjével megfogni, nem mondta, hogy: Kik vagytok ti, hiszen én adtam nektek a törvényt? Pedig így volt, és mégsem így viselkedett. Az alázat túláradozó volt az Ő életében. Amikor kellett, akkor szólt, és olyan is volt, hogy kiáltott. Nagyon sokszor kiáltott – ezt olvassuk az Igében. Amikor kellett, akkor elnémult, mint bárány a nyírói előtt. A megfelelő időben a megfelelő dolgot tette. A megfelelő időben a megfelelő módon beszélt, vagy éppen nem beszélt, és nem védte meg magát, pedig megtehetné volna. Tudta az arányokat, tudta, hogy mit kell tenni, mert közösségben volt a Szent Szellemmel, és azt tette, amit tenni kell.

A negyedik pont – és ezzel talán zárom is a 128 pontot, most befejezzük – a *szolgálata*. Kész volt arra, hogy áldozatot hozzon, és lemondjon dolgokról. Én úgy hiszem, hogy ez a pont önmagában is megérne egy tanítás-sorozatot. Mert a szolgálat, amit Ő bemutatott, ez a példa minden egyes szolgálnak. Lehet egy jó példa előtted édesapád, édesanyád, a pásztorod, de amit Jézus végzett, amit Ő tett, az mindenek felett való. A személyes érdekeinél te fontosabb voltál neki. A személyes dolgait háttérbe szorította miattad és érted. Kész volt áldozatot hozni, és lemondani dolgokról. Habozás nélkül alávetette magát Isten akaratának. Ez a szolgálat lényege, a magva! A belső indító késztetés ez kell, hogy legyen minden szolgálóban. Jézus értékét abban ismerjük meg igazán, amit az emberekért tett. Ez a szolgálatnak a lényege, hogy amit tett, azt miért tette. Mi indította erre? Mi volt a motivációja? Milyen érdek volt az? Nem fűzte hozzá érdek. Belőle fakadt ez a túláradozó kegyelem és szeretet, hogy mindent képes volt odaadni térted. Mindent képes volt feláldozni térted, mert annyira szeretett. Mert annyira fontos vagy neki, és annyira értékes vagy neki.

Itt most felmerül a kérdés az alkalom végén, hogy te kész vagy-e elismerni a hiányosságaidat? Nem a másikat. Mert olyan könnyen tudjuk sorolni, hogy a másinak milyen gondjai, problémái, bajai vannak, hiányosságai legfőképpen. Én nem vagyok olyan, de ő milyen! Ő hogyan viselkedett! Ha csak itt maradnánk, és a mondat itt lezáródna, akkor valóban könnyen büntudat kerekedhetne az ember érzéseiben, és elnyomhatja minden mást. Elnyomhatja minden más fontos üzenetet a mai napon. De nem ezzel fejezem be, hanem azzal a kérdéssel, hogy hajlandó vagy-e fejlődni? Hajlandó vagy-e előrébb lépni? Hajlandó vagy-e arra, hogy növekedjél, hogy még érettebbé váljál? Nem mondom, hogy nem vagytok érettek, de még érettebbé kell, hogy váljatok! Mindegy, hogy hány éves vagy. Talán mondhatom, hogy az átlag életkor itt kicsit magasabb, mint az enyém, de mindegy, hány éves vagy, tudsz jó példával lenni a körülötted lévőknek még mindig, még jobb példával. Vagy pedig ragaszkodsz a megrögzött álláspontjaidhoz, és nem vagy hajlandó azt megváltoztatni. Hogyha persze az Ige azt kéri, mert vannak dolgok, amikhez ragaszkodni kell, és nem vagyunk hajlandók változtatni. Ez Isten Igéje, és amit Isten Igéje mond. De sokszor bennünket és a jellemünket leginkább az határozza meg, hogy mennyire nem vagyunk képesek beismerni azt, hogy amit gondolunk, mondtunk, vagy a véleményünk, az nem helyes úgy. Mert így csináljuk már 15-20 éve, és idáig működött. De Pál apostol mit imádkozott? Hogy megismerjétek, mi a jó és a legjobb között a különbség. Ha csináltál 20 évig valamit jól, és az jó volt, de Isten azt mondja, hogy lehet még jobb, hajlandó vagy-e azt beismerni? Vagy azt mondod, hogy neked jó ez úgy, eddig is jó volt. De most lehet még jobb, most lehet a legjobb! Ámen.

Hajlandó vagy-e a mai naptól keményen dolgozni ezen? Tény, hogy Jézus az erős személyiségét soha nem mások elnyomására használta, hanem másoknak az erősítésére.

Zárómondatként, hogy valóban felszabadultságban menjünk mindannyian haza. Ő látta a körülötte lévők jellemében a gyengeséget, és látta azt, hogy ők felnővekedhetnek. Látta azt, hogy megerősödhetnek, hogy képesek lesznek betölteni a szolgálatot, és hitt bennük. Látta Pétert, hogy milyen hirtelen indulatú, és mégis milyen nagy dolgokat bízott rá! Te egy ilyen emberre, aki hirtelen indulatú, és haragos természetű, talán még a kutyádat sem bízod rá. De Jézusnak volt benne hite. Ő nem veti el azokat, akiknek a jelleme nem teljesen kiforrott. Sőt azt mondhatnám, hogy Ő azokat veti el, akik úgy gondolják magukról, hogy a jellemük kiforrott. A legkeményebb, a leghatározottabb, mondhatni, hogy a legdurvább szavai Jézusnak kik felé volt? Azok felé volt, akik azt gondolták magukról, hogy én vagyok valaki! A felfuvalkodottak, a képmutatók felé volt a legkeményebb. Akik ráadásul ismerték a betűt, az Írást. Velük volt a legkeményebb Jézus, mert az önigazultság taszít el legmesszebb téged Istentől. Amikor önmagadban gondolsz azt, hogy te képes vagy, és erős vagy, és meg tudod tenni. Ezt le kell rombolnod magadban, és tudnod kell, hogy önmagadban semmi vagy, vele azonban mindent el tudsz érni. Ővele együtt. És nem feledkezel el arról, hogy kié a dicsőség. Természetesen a tanítványok hajlandóak és engedelmesek voltak.

És erre mondjal áment, hogy én is az vagyok: hajlandó és engedelmes! Dicsőség Jézusnak! Halleluja! Köszönöm, hogy szólhattam!

**A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás követik.*

